

Waarom we huizen bouwen

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van  
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via  
[www.amboanthos.nl/nieuwsbrief](http://www.amboanthos.nl/nieuwsbrief).

Renée Kapitein

Waarom we huizen  
bouwen

Ambo|Anthos  
Amsterdam

*Voor Dorpsstraat 53 & Moestuinlaan 36.  
Echtere huizen zijn er niet.*



ISBN 978 90 263 4687 3

© 2020 Renée Kapitein

Omslagontwerp Bloemendaal & Dekkers

Foto auteur © Ruud Pos

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Je moet je fiets laten maken. En je tanden poetsen, en nieuwe tandpasta kopen en ook een nieuwe tandenborstel of eigenlijk moet je een elektrische van de tandarts. Bij wie je een afspraak moet maken, bij de tandarts of bij de mondhygiënist of meteen bij allebei. Je moet een verzekering hebben die dat betaalt, of eentje die het niet betaalt en dan het geld opzijzetten zodat je het zelf betalen kunt. Sowieso moet je geld opzijzetten, voor als je wasmachine kapotgaat of je fiets. Of als je een paar maanden niet kunt werken en voor later. Vooral voor later. Denk vooral ook aan later. En zorg dat je pensioen opbouwt. Je moet gezond eten en niet te dik worden, maar ook genieten en er niet te veel mee bezig zijn. Je moet je huur betalen. En het internet. Gas, water en elektriciteit. En de elektriciteit moet van een energiebedrijf zijn dat de wereld niet verpest met kolencentrales en sjoemelstroom. Je geld moet op een bank staan die niet investeert in wapenhandel en je moet een afspraak inplannen met Waternet. Je moet je fiets laten maken. Je fiets laten maken. Je fiets laten maken. Niet je huis uit gaan in vieze of kapotte kleren. Deo opdoen 's ochtends en als je net heel hard hebt gefietst. Die moet dus in je tas zitten, net als iets tegen een slechte adem.

Want een slechte adem, dat wil je niet. Je moet je moeder bel-  
len. Je moet een aansprakelijkheidsverzekering hebben, je rij-  
bewijs vernieuwen en je paspoort laten verlengen en zorgen  
dat je precies genoeg niet lacht op je paspoortfoto. Je moet zor-  
gen dat je geen zorgtoeslag meer ontvangt, daar heb je geen  
recht meer op, maar je moet wel zelf weten dat je daar geen  
recht meer op hebt en dat vertellen aan de mensen die bepalen  
dat jij er geen recht meer op hebt. Anders krijg je een boete. En  
ook al heb je geen recht meer op zorgtoeslag, die boete kun je  
niet betalen. Je moet goed voor jezelf zorgen. Niet te veel drin-  
ken, maar wel genoeg water. En groenten en fruit eten. Vooral  
groenten, fruit is eigenlijk natuurlijk snoep, vol met suikers en  
van suikers word je dik. En dik worden mag niet, ook al vind je  
het zelf niet erg, andere mensen vinden dat wel en die denken  
dan dat je lui bent, ook al sta je iedere dag uren in de keuken om  
zo dik te worden. Eet dus niet te veel, maar krijg wel genoeg vi-  
tamines en vezels binnen. En vergeet de eiwitten niet. Je moet  
onthouden wanneer je ongesteld wordt, onthouden tampons  
te kopen en ze bij je hebben, op een discrete en schone plek in  
je tas. In elke tas. Je moet de krant lezen en niet alleen de kop-  
pen en het liefst ook een andere krant zodat je niet te veel in je  
bubbel leeft. Je moet een mening hebben, een onderbouwde  
mening hebben, achter deze mening staan, maar die van an-  
deren respecteren. En af en toe twijfelen. Twijfelen is intelli-  
gent en sympathiek. Je moet dagcrème smeren, nachtcrème  
smeren en vergeet vooral de zonnebrand niet. Ook in de winter.  
Vooral in de winter. Je moet je haar wassen, je haar moisturi-  
zen, kammen en regelmatig laten knippen. Je moet een af-  
spraak maken met een kapper en nadenken over een  
gespreksonderwerp, ook al heb je nog geen vakantieplannen.  
Je moet op vakantie. Vakantie heb je nodig. Om even bij te ko-

men. Even tot jezelf te komen. Je moet een vakantie uitkiezen en iemand hebben om mee te gaan, op vakantie ga je liever niet alleen. Je moet de vakantie boeken. Zorgen dat je vakantie-dagen hebt. En geld. Je moet naar de dokter als je je niet goed voelt. Alleen als je je echt niet goed voelt, een beetje niet goed is niet niet-goed genoeg, daar komen volle wachtkamers van. Je moet je fiets laten maken. Je fiets laten maken. Je fiets laten maken. Je moet je telefoon opladen. En een oplader meenemen, want je batterij is oud en moe en moet eigenlijk vervangen. Je moet je telefoon opnemen als mensen bellen. Of de mensen terugbellen. Contact onderhouden, verjaardagen onthouden. En wiens moeder ziek is. Je moet cadeaus kopen. Cadeaus die niet op een verlanglijstje staan, maar die echt iets betekenen, die jouw band met de jarige representeren. Je moet verjaardagen van kinderen onthouden. En hoe ze ook weer heten. Als ze geboren worden moet je een kaartje schrijven, een postzegel kopen – nee, sorry, die verkopen we alleen per tien. Zei ze dat de vorige keer niet ook al? Er moeten hier dus nog ergens negen zegels liggen, waarschijnlijk niet daar waar je zoekt. Je moet niet vergeten het kaartje op de bus te doen. Je moet kraamcadeaus kopen, het liefst een beetje genderneutraal en zonder te veel plastic. Je moet je medicijnen bestellen, je medicijnen ophalen en je medicijnen slikken, iedere dag. En de pil, vergeet de pil niet. Anders is het je eigen schuld. Je moet goed slapen, regelmatig slapen en vooral niet te kort. Maar ook niet te lang. En niet op verkeerde tijden. Je moet boodschappen in huis hebben. En geen eten weggooien. En niet vertrouwen op de datum op het pak, gewoon op je gevoel, ook al heeft niemand je dat ooit geleerd. Je moet een passie hebben. En goed zijn in die passie. Het liefst de beste van iedereen. Je moet het besturingsprogramma van je computer updaten en regelmatig een

back-up maken. Unieke wachtwoorden verzinnen, met hoofdletters, cijfers en symbolen, die je moet onthouden en niet op moet schrijven en voor maar één website mag gebruiken. Je moet je afval scheiden en niet te veel afval produceren. Een tas meenemen naar de supermarkt. En de statiegeldflessen niet vergeten. En de statiegeldbon doneren aan de kinderboerderij. Sowieso moet je geld doneren, maar alleen aan de juiste doelen. Doelen die echt goeddoen en waarvan de directeur geen miljoenen verdient, maar wel genoeg, anders kan het nooit een goede bestuurder zijn. Je moet buitenkomen. In de natuur zijn. En in het moment. De boel zo nu en dan de boel laten. Adem in, adem uit. Je moet sporten en het leuk vinden. Fanatiek zijn. Tot het gaatje gaan. En er een beetje goed uitzien als je dat doet. Je moet vrienden hebben. Genoeg vrienden hebben. Interessante vrienden met drukke banen en spannende carrières, die toch genoeg tijd hebben om tot diep in de nacht heel erg veel wijn met jou te drinken. En het over belangrijke zaken te hebben. Alleen over belangrijke zaken, niet over dagelijkse kost. Je moet discussies met ze hebben, niet altijd hetzelfde over de dingen denken, maar aan het eind van de avond met elkaar door één deur kunnen, wankelend. Je moet een liefde hebben. Een mooie, lieve, intelligente liefde. Met die liefde moet je een relatie hebben die fantastisch is, maar nooit moeite kost. Waarin je elkaar loslaat en ondersteunt en er samen op uit gaat en ieder een eigen leven leidt. Een relatie waarin je niet burgerlijk bent, maar wel jezelf kunt zijn, ook als je zelf met je hand in je broek op de bank wil liggen. Je moet seks hebben, goede seks hebben, meer dan gemiddeld en nooit tegen je zin. Je moet kinderen krijgen op het juiste moment, maar het niet te veel plannen. Stabiliteit is belangrijk maar overschat, al moet je voor zo'n baby wel tijd, geld en ruimte hebben en het liefst een vast



contract. Maar wacht ook niet te lang. Je moet voor kwaliteit gaan. Voor kwaliteit en lokaal en eerlijk geproduceerd. Zorgen dat iedereen genoeg betaald heeft gekregen, maar dat jij niet te veel geld uitgeeft. Sowieso moet je niet te veel geld uitgeven. Maar ook niet te gierig zijn. Je moet weten hoeveel geld je hebt. Hoeveel er binnenkomt en wanneer. Wat je vaste lasten zijn en wat je dan nog overhoudt. Zodat je nooit met je mond vol tanden, zonder saldo, bij de kassa staat. Je moet op je ademhaling letten en op je houding. Rechtop staan en je schouders naar achter. Naar je lichaam luisteren, rust pakken en je geestelijke gezondheid serieus nemen. Je moet stofzuigen, stofzuigerzakken kopen en weten welk type stofzuiger je hebt. Je moet de wc schoonmaken, de douche schoonmaken, je matras omdraaien en snappen hoe je in godesnaam een bed opmaakt. Je moet je handdoek niet meer dan vijf keer gebruiken. Je moet wassen, je was sorteren en zorgen dat je schone sokken hebt. Het liefst in paren en zonder gaten en dat ze leuk bij je schoenen passen. Je moet je af en toe vervelen. Dat is belangrijk voor de creativiteit. En creatief, dat moet je zijn. En praktisch, pragmatisch, zakelijk, niet naïef en bijzonder. Je moet jezelf blijven. Vooral jezelf blijven. En je eigen risico betalen. Niet bang zijn om risico's te nemen. Maar andere mensen niet in gevaar brengen. Je moet muziek luisteren, nieuwe muziek ontdekken en vooral ook bijzondere bandjes. Je moet af en toe een boek lezen. En een film kijken. De juiste gezien hebben. En er een mening over hebben. Je moet onthouden wanneer het kerst is. Iets moois aanhebben bij het kerstdiner. Een cadeautje hebben voor de gastvrouw en een antwoord op de persoonlijke vragen van je oom. Je moet zelfstandig zijn. Je mannetje staan. En hulp durven vragen, niet alles alleen willen doen. Anderen toelaten in je leven. Je moet niet te lang douchen. Schoon ondergoed heb-

ben. En aanhebben. Schoon ondergoed dat goed zit en niet te klein is en het liefst ook een beetje sexy. Je moet onthouden wc-papier te kopen. En een baan hebben. Je op je plek voelen. En uitgedaagd. Je moet kletsen met je collega's en werk en privé gescheiden houden. Je moet geld verdienen, genoeg geld verdienen en niets voor het geld doen. Maar voor de wereld, de maatschappij en je eigen ontwikkeling. Je moet met de mode meegaan en dragen wat bij jou past. Bij je figuur en bij je leeftijd en in de kleuren die jou staan. Je moet niet te veel kleren kopen. En geen zuivel drinken, en liever ook geen sojamelk. Niet roken, maar als je rookt niet alleen bietsen. Gewoon zelf een pakje kopen. En niet vergeten een vuurtje op zak te hebben. Je moet je fiets laten maken. Je moet je fiets laten maken. Je moet je fiets laten maken.

## 1

Ik had m'n fiets moeten laten maken. Ik had m'n fiets moeten laten maken of weg moeten brengen. Of gewoon de bus moeten pakken. Dit schiet niet op. Eigenlijk schiet dit al twee maanden niet op. M'n banden zijn te zacht en steeds als ik te veel kracht zet, trap ik door m'n versnelling. Je hebt er ook eigenlijk niets aan: versnellingen. Je denkt dat ze handig zijn, maar het enige wat ze doen, is kapotgaan. En deze brug helpt ook niet mee, er lijkt geen eind aan te komen en ik ben al minstens een uur te laat.

Ik had m'n fiets moeten laten maken of weg moeten brengen. Alleen, een fiets naar de fietsenmaker brengen is ingewikkeld. Je moet naar de fietsenmaker lopen, fiets aan je hand. Dat is altijd te lang en vervelend, vooral als je een heuvel of bruggetje tegenkomt, de trapper tegen je enkel slaat en blauwe plekken of rare schaafwonden achterlaat.

Dan ben je bij de fietsenmaker. Je hebt je fiets mee naar binnen genomen, je weet niet zeker of dat de bedoeling is. Maar als je hem buiten laat staan hoor je de fietsenmaker al zeggen: 'Je fiets stuk? Ik zie helemaal geen fiets, meisje.' Je manoeuvreert de kapotte fiets naar binnen. Eerst door het winkelgedeelte,

waar het eigenlijk veel te vol staat om met een fiets doorheen te lopen. Je hoopt dat er niets valt. Vooral niet een van die grote bellen. Je baant je een weg naar achter in de zaak, waar de werkplaats is en dan begroet de fietsenmaker je eindelijk. Hij – zijn er eigenlijk vrouwelijke fietsenmakers? – moppert wat over de staat van je fiets: dat je weleens een nieuwe mag kopen, meisje. Je lacht en zegt iets als: ‘Ja, als ik het geld toch eens had.’

Daar is helemaal niets aan gelogen: als ik het geld toch eens had, dan zou ik een fiets kopen. Een mooie, nieuwe, een robuuste fiets met een matte afwerking. Met dikke banden die nooit lek gaan en een ketting veilig in een kettingkast. En vooral eentje zonder versnellingen. Maar dat soort fietsen zijn duur en dat geld heb ik nooit toch eens.

Dan moet je uitleggen wat er mis is, dat moet je precies doen. Je komt niet weg met zeggen: ‘Hij is gewoon kapot.’ Net zoals de huisarts verwacht dat je eerst zelf gegoogeld hebt wat er mis kan zijn. Als je niet weet wat er is, nemen ze je niet serieus. En dat wil je niet hebben. Daarom zeg ik bij de fietsenmaker altijd dat ik het eerst zelf heb geprobeerd. Zo laat ik zien dat ik niet lui ben, maar er zelf gewoon niet uit kom, omdat ik nu eenmaal geen fietsenmaker ben. Zo bevestig ik de fietsenmaker in z’n vakmanschap en vraag ik om hulp. Ieder mens wordt graag om hulp gevraagd. En bevestigd in z’n vakmanschap. Ik heb nooit een vakmanschap gehad, al kon ik hele mooie cappuccino’s maken. Dat telt niet echt, maar ik vond het toch altijd fijn als iemand daar iets over zei.

De fietsenmaker bekijkt de schade en krabbelt iets op een briefje, de tijd dat je je fiets op kunt komen halen. Nee, op moet komen halen, anders staat hij in de weg.

Dan moet jij weer weg bij de fietsenmaker, snel – zodat het niet ongemakkelijk wordt – en weer lopend. Je moet niet ver-

geten je fietssleutels in je fiets te laten zitten, anders kan de fietsenmaker er niets mee. Alleen je fietssleutels en niet per ongeluk je hele bos, anders kom je je huis niet meer in.

De rest van de dag kun je niet erg veel, je hebt geen fiets. Al zou je de afwas kunnen doen. Of de tram kunnen pakken.

Dan is het de tijd die op het briefje staat en moet je weer terug naar de fietsenmaker, lopend. En dan is je fiets weer gemaakt, wat fijn is. Voor je hem mee kunt nemen moet je alleen nog betalen en dan is het altijd net iets duurder dan verwacht.

Nu klinkt het alsof ik iets tegen fietsenmakers heb. Dat is echt niet zo. Ik ben gewoon een beetje bang voor ze. M'n opa was fietsenmaker. Of nee, eigenlijk niet helemaal. M'n opa had een werkplaats waar Hein de fietsen van het dorp maakte, omdat hij zelf liever met kachels en witgoed bezig was. Maar hij was ook niet geen fietsenmaker. Toch heeft hij er niet voor kunnen zorgen dat ik me gemakkelijk voel bij fietsenmakers, sterker nog, misschien komt een deel van m'n angst wel bij m'n opa vandaan. Ik herinner me hem als lang, donker en chagrijnig. Hij mopperde veel, vooral tegen mij. Volgens m'n vader had ik Hein moeten kennen. Hein zong altijd en mopperde nooit. Ook niet tegen kleine drukke meisjes. Alleen, tegen de tijd dat ik geboren was, had m'n opa allang geen werkplaats meer en kwam Hein nooit zomaar op de koffie. Tenminste niet als ik er was.

Het komt dus eigenlijk door m'n opa dat ik nu voor m'n gevoel al een uur deze brug op probeer te komen. Bruggen zijn het eigenlijk. Steil omhoog, klein stukje rechtdoor en dan nog veel steiler omhoog. En maar trappen. Keihard trappen en alsnog aan alle kanten worden ingehaald. De wind helpt ook al niet mee. De wind helpt eigenlijk nooit mee. Ik hou niet van wind. Tegenwind is een martelwerktuig. Zijwind is bloedirri-

tant. En wind mee maakt dat alles niet goed. Nee. Wind is een verschrikkelijk weersverschijnsel. Nog erger dan hagel. Ik haat wind en het waait hier erg hard.

Boven aan de tweede brug mag ik uitrusten. Het meer onder de brug is leeg. Behalve de woonarken is er geen boot op het water. Het is ook best laat, volgens mij. Ik kijk op m'n telefoon. 21:45. En Lize heeft gebeld. Vier keer. Lize belt nooit, waarschijnlijk omdat ik nooit opneem. Misschien wilde ze meefietsen. Nee, die is daar natuurlijk allang. Met Masja. Beter ook, ze had vast gezeurd dat ik m'n fiets moet laten maken. En dat weet ik al, ik ben namelijk degene die erop moet fietsen. Lize heeft ook geappt. Waar ik blijf waarschijnlijk.

An?

An, neem op!

Neem op of bel terug!

Ik heb nieuws.

Nieuws-nieuws.

Geen app-nieuws.

Kun je even bellen voor je bij Ell bent. Ik wil niet dat iedereen nieuwsgierig komt doen.

An, je komt toch wel naar Ell?

Of is je telefoon soms weer leeg? En loop ik nu in het niets te praten?

En daarna nog een gifje van een vrouw die 'SOMEBODY THERE?' in een ravijn schreeuwt.

Nieuws. Ik wil geen nieuws. Iedereen heeft de laatste tijd maar nieuws. Vaak is het nog groot nieuws ook. Groot nieuws: Ik heb een huis gekocht. Groot nieuws: We zijn zwanger. Ik heb een nieuwe baan. M'n moeder is genezen verklaard. Of juist

terminaal. We zijn verloofd. We gaan trouwen. We gaan niet trouwen, maar geven wel een liefdesfeest waar je naartoe moet komen, in een nieuwe jurk en met een date en een cadeau. We krijgen een puppy. We verhuizen naar een wijk op een uur fietsen van alles en geven een housewarming en zeggen dat deze rond achten begint en zijn boos als je er niet op tijd bent. We rekenen op je, want je had gezegd dat je kwam. En nu hebben we bier over.

Nieuws. Ik kan geen nieuws meer horen. Al zou een puppy wel leuk zijn. Maar dat is niets voor Lize. Die heeft niets met honden en wel veel met d'r beige bank. Mensen houden hun nieuwsobsessie ook zelden voor zichzelf. Als je ze tegenkomt vragen ze niet meer gewoon hoe het gaat, maar of je nog nieuws hebt. 'Hé An, hoe is het, nog nieuws?' Alsof ik een verloofde heb in Indonesië en al weken wacht op een brief. Of dat we collega's zijn bij een multinational die op het punt van fuseren staat en ik de enige ben in contact met het hoofdkantoor in South Carolina. Ik heb geen nieuws. Ik heb nooit nieuws. Of het moet nieuws zijn dat Tris over een maand terugkomt uit Peru en ik mijn huis uit moet. Zijn huis uit moet. Dat is geen nieuws, dat wist ik al. Of dat had ik al moeten weten. Waarom kunnen we nooit gewoon even leven? Even leven zonder nieuwe dingen. Even rustig aan. Dribbelen op de plaats. Gewoon een jaartje, twee misschien. Bijkomen. Op adem komen. Ons rustig herpakken.

Lize belt nog een keer. Ik kijk naar het scherm, neem niet op. Voor me gaat de brug in een lus naar beneden. Ik stap weer op m'n fiets. Nu gaat het sneller, aan deze kant is de wind ook een stuk minder hard. Helaas duurt een afdaling nooit lang. En is het nieuwe huis nog minstens een kwartier fietsen. Een halfuur waarschijnlijk op deze fiets. Ik heb ook eigenlijk geen idee

waar het precies is. Ik stop om de weg op te zoeken. Eerst app ik Lize terug.

Liesje!

Rustig aan.

Je mag me zo op de wc je nieuws vertellen. Zonder pottenkijkers... 😊

Ben er bijna.

Heb het grootste obstakel al gehad.

Ik draai me om, om een foto van de brug achter me te nemen. Dat gaat m'n telefoon te ver. Hij had nog 13 procent batterij, maar de foto kost z'n laatste krachten. Ik moet een nieuwe batterij kopen. Of gewoon een nieuw toestel. Wanneer mag ik m'n abonnement verlengen? Ik weet dat het beter is om een telefoon te kopen, en een sim-only te nemen. Dat ik dan minder betaal. En dat het ook beter is voor als ik straks een hypotheek afsluiten moet. Maar daar heb ik geen geld voor. Voor een hypotheek ook niet, dat komt dan weer goed uit. Hoewel, op dit moment maakt helemaal niets uit, ik heb geen nieuwe telefoon en geen batterij. Ik heb de oude telefoon van Masja en geen idee hoe ik verder moet fietsen. Ik ken deze buurt niet én ik ben het adres vergeten. Ik haat m'n telefoon. En m'n batterij. En m'n fiets. En housewarmings. En vooral deze brug. Daar moet ik nu hoe dan ook weer overheen.

Ik fiets een stukje door in wat ik denk dat de goede richting is. Gewoon om de brug even uit te stellen. En misschien wil m'n telefoon zo nog even aan. Verderop zie ik lichtjes. Veel lichtjes. Misschien kan ik daar m'n telefoon wel opladen. Of op z'n minst een biertje drinken. Een paar biertjes drinken. Net zoveel biertjes drinken tot de bruggen niet hoog meer zijn, de



weg niet lang en m'n fiets niet kapot.

De lichtjes komen van allerlei lichtbronnen: gekleurde peer-tjes, kerstverlichting, een levensgrote flamingo van neonlicht en twee fakkels, en horen bij een soort hangar van golfplaat die op een terrein een stukje van het fietspad af staat. Het is een groot terrein, maar behalve de hangar, bouwwerken van oud ijzer of staal en een paar auto's en campers staat er niets. Het waait in ieder geval nog steeds heel hard, m'n fiets valt om zodra ik haar neerzet en ik denk niet dat het zin heeft om haar op te pakken. Goed dat ik geen tijd meer had om een plant te kopen. Stel je voor dat ik die ook nog de hele tijd mee had moeten zeulen. Op een bord boven de deur staat de naam van de hangar in oldskool graffitiletters: DE POOLCIRKEL. Ze weten zelf ook dat het een bittere tocht is om hier te komen.

Ook binnen brandt er veel licht. Er hangt een grote kroonluchter van stukjes gekleurd plastic en overal staan kaarsjes. En vreemde voorwerpen: een opgezet hert draagt een kroon van goud piepschuim, in een oude tandem brandt op de plaats van het zadel een lamp en in een witte vleugel groeit klimop. Ik loop naar de bar, eerst iets drinken. De bar is gemaakt van oude stukken hout, die dik in de lak zijn gezet. De barvrouw staat met d'r rug naar me toe, te appen, denk ik. Achter de bar is een open keuken. Er brandt tl-licht. Een kok zit in een zwarte koksbuis op het aanrecht, ook hij heeft z'n telefoon in z'n handen. Ik durf niet zo goed te roepen. Ik heb ook geen haast. Wel dorst, om eerlijk te zijn.

'Sorry! Ik had je niet gezien. Je had best mogen roepen.' De barvrouw draait zich om. Ze is mooi. Heel mooi. Met kort, wit geblondeerd haar, een ringetje in d'r neus en zwaar opgemaakte ogen. Ze is van mijn leeftijd, denk ik, iets jonger misschien.

Dat zie je niet vaak meer, meestal staan er meiden van achttien achter de bar. Die met hun ogen gaan rollen als je binnen durft te komen zonder de goeie schoenen.

‘Mag ik een biertje van je?’ vraag ik.

‘Natuurlijk mag jij dat.’

Ze loopt naar de tap aan de andere kant van de bar en pakt een vaasje.

‘Doe maar groot.’

‘Sorry?’

‘Heb je iets groters?’

Ze lacht. ‘Dorstig?’

‘Heel, het is echt een uithoek hier,’ antwoord ik en ik wil meteen dat ik dat niet had gedaan. Zij woont natuurlijk in de buurt en nu kom ik over als zo’n meisje uit het centrum dat alles te ver fietsen vindt. ‘Ik bedoel. M’n fiets trapt steeds door en dan is die brug echt bijna niet te doen.’

De barvrouw lacht weer. ‘Ben je op de fiets?’

Ik knik.

‘Moet je ook niet doen, ik kom gewoon met de auto, hoor.’ Ze zet een biertje voor me. Een groot biertje. ‘Vier dertig, alsjeblieft. Of zal ik een rekening voor je maken?’

‘Doe maar.’

De barvrouw pakt d’r telefoon weer. Ik neem een slok en kijk de zaak door. De ruimte is in tweeën gedeeld. Voorin de bar. Achterin het restaurantgedeelte met picknicktafels. Ze lijken beschilderd door een kunstenaar met steeds een andere soort drugs op. Her en der zitten nog een paar mensen te eten. Ik besluit dat ik beter hier kan blijven zitten en pak een kruk.

‘Wat moet je eigenlijk in deze uithoek?’ vraagt Barvrouw.

‘Ik heb een housewarming hier ergens.’

‘Maar je had een pitstop nodig?’

‘Nee, m’n telefoon viel uit en ik heb geen idee waar het is.’

‘Waar moet je naartoe?’

‘Dat weet ik dus niet.’

‘Adres?’

‘Ook geen idee.’

‘Dat is niet handig.’

‘Nee...’

‘Geef je telefoon eens.’

Ze bekijkt m’n telefoon en draait zich om.

‘Ro!’ roept ze de keuken in. De kok kijkt op. ‘Hebben wij een oplader voor een iPhone? Zo’n oude.’ Ze houdt m’n telefoon omhoog. Ro schudt z’n hoofd.

‘Sorry.’ Ze geeft m’n telefoon terug. ‘Nog eentje dan maar?’ Ik zie nu pas dat ik m’n bier al opheb. Ik knik en krijg een nieuw biertje. Geen feestje vanavond. Roken.

‘Heb je toevallig ook een vuurtje voor me?’ vraag ik.

‘Uiteraard.’ Ze haalt een aansteker uit een fannypack die ze om d’r middel heeft. Ik loop naar buiten.

Weer beginnen was de beste beslissing van het jaar. Ik drink minder omdat ik weer iets heb om m’n slokken mee af te wisselen en ik kom ook vaker buiten. Het is wel jammer dat alle rokers inmiddels ex-rokers zijn, en ik meestal in m’n eentje buiten sta. De wind maakt het bijna onmogelijk m’n sigaret aan te steken. Maar het lukt. Alleen, het is koud, weer die wind, dus ik loop wat rond. Het is echt een bizar groot parkeerterrein. Misschien omdat de ring hier vlakbij is. Dat mensen hun auto neerzetten en de stad in gaan. Maar hoe komen ze daar dan? Er staan een stuk of twintig auto’s. En een paar campers. Of eigenlijk: een hele rij campers, allemaal keurig naast elkaar. Een groene hippie-Volkswagen, een omgebouwde tourbus en een paar van die grote nieuwe waar vooral pensionado’s in rijden.

Er staat zelfs een tentje. En één eenzame caravan. In sommige campers brandt licht en er staat kampeermeubilair buiten. Alsof het een Franse camping is. Kamperen ze hier? Is het zo'n camperparkeerplek? Dat zou kunnen. Dat zou zeker kunnen, de plek is er gek genoeg voor. Wat doet die caravan hier dan? Ik loop richting de minicamping. Nu zie ik pas dat alle campers een Nederlands kenteken hebben.

Naast de eenzame caravan zit een man op een krukje. Hij heeft een gitaar in z'n handen, maar speelt niet. Hij aait de bovenkant van de klankkast. Ik heb misschien nog nooit iemand zo rustig zien zitten. Hij heeft halflang haar – zo'n surfkapsel met grijze plukken – en draagt te weinig kleren voor deze kou. Geen jas, geen trui. Alleen een geruit overhemd en een kapotte spijkerbroek. Niet een die al kapot was in de winkel, een echte.

Nog een sigaret. Weer die wind. 'Godverdomme tyfuswind.' De man kijkt op. Hij lacht en wenkt en ik loop naar hem toe. Waarom ook niet?

Hij heeft z'n gitaar op de grond gezet, tegen de caravan. 'Heb je een peuk voor me?'

Dat heb ik niet. Die tweede was m'n laatste. Ik schud m'n hoofd.

'Sorry. We kunnen delen?'

'Ik ben al blij met één trekje. Ik rook niet meer.'

'Ik ben juist weer begonnen.'

Hij lacht.

'Was het nodig?'

'Ik kwam erachter dat ik zwanger was.'

Hij schrikt niet, wat ik jammer vind.

'Nee. Gewoon, de dingen, het leven, alles. Je kent het wel.'